

**KONVENSIEN ANTARABANGSA UNTUK
PERLINDUNGAN SEMUA ORANG DARIPADA
PENGHILANGAN SECARA PAKSA**

**PERTUBUHAN BANGSA-BANGSA BERSATU
2007**

**KONVENSIEN ANTARABANGSA UNTUK PERLINDUNGAN
SEMUA ORANG DARIPADA PENGHILANGAN SECARA PAKSA**
Mukadimah

Negara-Negara Ahli bagi Konvensyen ini,

Memandangkan obligasi Negara-Negara di bawah Piagam Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu adalah untuk menggalakkan penghormatan sejagat terhadap, serta pematuhan kepada, hak asasi manusia dan kebebasan asasi,

Menghormati Pengisytiharan Hak Asasi Manusia Sejagat,

Mengingat kembali Perjanjian Antarabangsa tentang Hak Ekonomi, Sosial dan Budaya, Waad Antarabangsa tentang Hak Sivil dan Hak Politik serta instrumen antarabangsa lain yang berkaitan, dalam bidang hak asasi manusia, undang-undang kemanusiaan dan undang-undang jenayah antarabangsa,

Juga mengingat kembali Pengisytiharan tentang Perlindungan Semua Orang daripada Penghilangan Secara Paksa yang diterima pakai oleh Perhimpunan Agung Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu dalam ketetapan 47/13.3 bertarikh 18 Disember 1992,

Menyedari seriusnya isu penghilangan secara paksa, yang merupakan jenayah dan, dalam keadaan tertentu ditakrifkan dalam undang-undang antarabangsa sebagai jenayah terhadap kemanusiaan,

Membulatkan tekad untuk mencegah penghilangan secara paksa dan memerangi pembebasan daripada hukuman untuk jenayah penghilangan secara paksa,

Mempertimbangkan hak mana-mana orang untuk menjadi mangsa kepada penghilangan secara paksa, hak mangsa untuk pengadilan dan reparasi,

Mengesahkan hak mana-mana mangsa untuk mengetahui kebenaran tentang keadaan penghilangan secara paksa dan nasib orang yang dihilangkan, dan hak kebebasan untuk mencari, menerima dan menyampaikan maklumat untuk tujuan ini,

Telah bersetuju tentang perkara berikut:

BAHAGIAN I

Perkara 1

1. Tiada sesiapa boleh dijadikan mangsa penghilangan secara paksa.

2. Tiada apa-apa pun keadaan tertentu, sama ada keadaan peperangan atau ancaman peperangan, ketidakstabilan politik dalaman atau apa-apa keadaan darurat awam lain, boleh digunakan sebagai justifikasi untuk penghilangan secara paksa.

Perkara 2

Bagi tujuan Konvensyen ini, “penghilangan secara paksa” dianggap sebagai penangkapan, penahanan, penculikan atau apa-apa bentuk perampasan kebebasan lain oleh ejen Negara atau oleh orang atau kumpulan orang yang bertindak dengan kebenaran, sokongan atau persetujuan Negara, diikuti dengan keengganan untuk mengakui perampasan kebebasan atau dengan penyembunyian nasib atau tempat orang yang dihilangkan, yang meletakkan kedudukan orang itu di luar perlindungan undang-undang.

Perkara 3

Setiap Negara Ahli hendaklah mengambil langkah-langkah sewajarnya untuk menyiasat perbuatan yang ditakrifkan dalam perkara 2, yang dilakukan oleh orang atau kumpulan orang yang bertindak tanpa kebenaran, sokongan atau persetujuan Negara dan membawa mereka yang bertanggungjawab ke muka pengadilan.

Perkara 4

Setiap Negara Ahli hendaklah mengambil langkah-langkah yang perlu bagi memastikan bahawa penghilangan secara paksa adalah satu kesalahan di bawah undang-undang jenayah Negara itu.

Perkara 5

Amalan penghilangan secara paksa yang meluas atau sistematik merupakan satu jenayah terhadap kemanusiaan seperti yang ditakrifkan dalam undang-undang antarabangsa yang terpakai dan hendaklah termasuk akibatnya yang diperuntukkan di bawah undang-undang antarabangsa yang terpakai.

Perkara 6

1. Setiap Negara Ahli hendaklah mengambil langkah-langkah yang perlu untuk mengenakan pertanggungjawaban terhadap jenayah sekurang-kurangnya kepada:

(a) Mana-mana orang yang melakukan, mengarah, meminta atau mendorong untuk melakukan, cubaan untuk melakukan, menjadi rakan subahat atau mengambil bahagian dalam penghilangan secara paksa;

(b) Orang atasan yang:

(i) Mengetahui, atau secara sedar mengabaikan maklumat yang jelas menunjukkan, bahawa orang bawahan di bawah kuasa dan kawalan berkesannya telah melakukan atau berniat untuk melakukan jenayah penghilangan secara paksa;

(ii) Melaksanakan tanggungjawab yang berkesan untuk dan mengawal aktiviti yang berkaitan dengan jenayah penghilangan secara paksa; dan

(iii) Gagal untuk mengambil semua langkah yang perlu dan wajar dalam bidang kuasanya untuk mencegah atau membendung perlakuan penghilangan secara paksa atau mengemukakan perkara ini kepada pihak berkuasa berwajib untuk dilakukan siasatan dan pendakwaan;

(c) Subperenggan (b) di atas tidak menjejaskan standard tanggungjawab tertinggi yang terpakai di bawah undang-undang antarabangsa yang berkaitan kepada komander tentera atau orang yang memangku secara berkesan sebagai komander tentera.

2. Tiada perintah atau arahan daripada mana-mana pihak berkuasa awam, orang awam, tentera atau lain-lain, boleh digunakan untuk mewajarkan kesalahan penghilangan secara paksa.

Perkara 7

1. Setiap Negara Ahli hendaklah mengenakan hukuman sewajarnya bagi kesalahan penghilangan secara paksa dengan mengambil kira keseriusan yang melampau.

2. Setiap Negara Ahli boleh mewujudkan:

(a) Keadaan pengurangan, khususnya bagi orang yang, telah terlibat dalam perlakuan penghilangan secara paksa, menyumbang secara efektif untuk membawa orang yang dihilangkan dalam keadaan hidup atau membolehkan tindakan untuk menyelesaikan kes penghilangan secara paksa atau mengenal pasti pelakunya;

(b) Tanpa menjejaskan prosedur jenayah lain, keadaan yang teruk, khususnya jika berlaku kematian orang yang dihilangkan atau perlakuan penghilangan secara paksa berkaitan dengan wanita hamil, kanak-kanak bawah umur, orang kurang upaya atau orang lain yang mudah menjadi mangsa.

Perkara 8

Tanpa menjejaskan perkara 5,

1. Negara Ahli yang menggunakan Statut pengehadan berkenaan dengan penghilangan secara paksa hendaklah mengambil langkah yang perlu untuk memastikan bahawa tempoh pengehadan bagi prosiding jenayah adalah:

(a) Tempoh yang panjang dan berkadar terus dengan tahap keseriusan kesalahan ini yang melampau;

(b) Bermula dari saat apabila kesalahan penghilangan secara paksa tamat, dengan mengambil kira sifatnya yang berterusan.

2. Setiap Negara Ahli hendaklah menjamin hak mangsa penghilangan secara paksa dengan remedi yang berkesan semasa tempoh pengehadan.

Perkara 9

1. Setiap Negara Ahli hendaklah mengambil langkah yang perlu untuk mewujudkan kecekapannya untuk melaksanakan bidang kuasa terhadap kesalahan penghilangan secara paksa:

(a) Apabila kesalahan itu dilakukan di mana-mana wilayah di bawah bidang kuasanya atau di atas kapal atau pesawat yang didaftarkan di Negara tersebut;

(b) Apabila pesalah yang didakwa ialah salah seorang daripada warganegaraanya;

(c) Apabila orang yang dihilangkan ialah salah seorang daripada warganegaraanya dan Negara Ahli menganggapnya wajar.

2. Setiap Negara Ahli hendaklah mengambil langkah-langkah itu sebagaimana yang perlu untuk mewujudkan kecekapannya untuk melaksanakan bidang kuasa terhadap kesalahan penghilangan secara paksa apabila pesalah yang didakwa hadir di mana-mana wilayah di bawah bidang kuasanya, melainkan jika ia mengekstradisi atau menyerahkannya kepada Negara lain mengikut obligasi antarabangsanya atau menyerahkannya kepada tribunal jenayah antarabangsa yang bidang kuasanya telah diiktiraf.

3. Konvensyen ini tidak mengecualikan mana-mana bidang kuasa jenayah tambahan yang dilaksanakan mengikut undang-undang negara.

Perkara 10

1. Setelah berpuas hati, selepas suatu pemeriksaan maklumat yang tersedia baginya, bahawa hal keadaan membenarkan sedemikian, mana-mana Negara Ahli yang dalam wilayahnya, terdapat seseorang yang disyaki melakukan kesalahan penghilangan secara paksa, hendaklah menahan orang itu atau mengambil langkah-langkah lain di sisi

undang-undang sebagaimana perlu bagi memastikan kehadirannya. Penahanan dan langkah perundangan lain itu hendaklah yang sebagaimana diperuntukkan dalam undang-undang Negara Ahli tersebut tetapi boleh dikekalkan hanya untuk masa yang diperlukan bagi memastikan kehadiran orang itu pada prosiding jenayah, penyerahan atau ekstradisi.

2. Negara Ahli yang telah mengambil langkah-langkah yang disebut dalam perenggan 1 perkara ini hendaklah dengan serta-merta menjalankan siasatan awal atau penyiasatan untuk mengukuhkan fakta. Ia hendaklah memaklumkan Negara-Negara Ahli yang disebut dalam perkara 9, perenggan 1, langkah yang telah diambil menurut perenggan 1 perkara ini, termasuk penahanan dan keadaan yang mewajarkan penahanan, dan penemuan siasatan awal atau penyiasatannya, menunjukkan sama ada ia bercadang untuk melaksanakan bidang kuasanya.

3. Mana-mana orang dalam tahanan menurut perenggan 1 perkara ini boleh berkomunikasi dengan serta-merta dengan wakil terdekat bagi Negara yang dia merupakan rakyatnya, atau, jika dia ialah orang yang tidak bernegara, dengan wakil bagi Negara di mana dia biasanya tinggal.

Perkara 11

1. Negara Ahli di wilayah di bawah bidang kuasanya, seseorang yang dikatakan telah melakukan kesalahan penghilangan secara paksa telah dijumpai hendaklah, jika ia tidak mengekstradisi orang itu atau menyerahkannya kepada Negara lain mengikut obligasi antarabangnya atau menyerahkannya kepada tribunal jenayah antarabangsa yang bidang kuasanya telah diiktiraf; mengemukakan kes itu kepada pihak berkuasa berwajib untuk tujuan pendakwaan.

2. Pihak berkuasa ini hendaklah mengambil keputusan mereka dengan cara yang sama seperti dalam apa-apa kesalahan biasa yang bersifat serius di bawah undang-undang Negara Ahli itu. Dalam hal yang disebut dalam perkara 9, perenggan 2, standard pembuktian yang dikehendaki bagi pendakwaan dan sabitan tidak boleh longgar daripada yang terpakai dalam hal yang disebut dalam perkara 9, perenggan 1.

3. Mana-mana orang yang terhadapnya prosiding dilakukan berkaitan dengan kesalahan penghilangan secara paksa hendaklah dijamin mendapat layanan yang adil pada semua peringkat prosiding. Mana-mana orang yang dibicarakan atas kesalahan penghilangan secara paksa akan mendapat manfaat daripada perbicaraan yang adil di dalam mahkamah atau tribunal berwajib, bebas dan tidak berat sebelah yang diwujudkan oleh undang-undang.

Perkara 12

1. Setiap Negara Ahli hendaklah memastikan bahawa mana-mana individu yang mendakwa bahawa seseorang telah menjadi mangsa penghilangan secara paksa mempunyai hak untuk melaporkan fakta kepada pihak berkuasa berwajib, yang hendaklah meneliti dakwaan itu dengan segera serta saksama dan, jika perlu, tanpa berlengah-lengah melakukan penyiasatan yang menyeluruh dan adil. Langkah sewajarnya hendaklah diambil, jika perlu, untuk memastikan bahawa pengadu, saksi, saudara orang yang dihilangkan dan peguam bela mereka, serta orang yang menyertai penyiasatan, dilindungi daripada semua penganiayaan atau ugutan akibat daripada aduan atau apa-apa bukti yang diberikan.

2. Jika terdapat alasan yang munasabah untuk mempercayai bahawa seseorang telah menjadi mangsa penghilangan secara paksa, pihak berkuasa yang disebut dalam perenggan 1 perkara ini hendaklah menjalankan penyiasatan, walaupun tiada aduan rasmi.

3. Setiap Negara Ahli hendaklah memastikan bahawa pihak berkuasa yang disebut dalam perenggan 1 perkara ini:

(a) Mempunyai kuasa dan sumber yang diperlukan untuk menjalankan penyiasatan dengan berkesan, termasuk akses kepada dokumentasi dan maklumat lain yang berkaitan dengan penyiasatan mereka;

(b) Mempunyai akses, jika perlu dengan mendapat kebenaran daripada pihak berkuasa kehakiman terlebih dahulu, yang akan menguruskan perkara tersebut dengan segera, ke mana-mana tempat penahanan atau mana-mana tempat lain yang terdapat alasan yang munasabah untuk mempercayai bahawa orang yang dihilangkan mungkin ada di situ.

4. Setiap Negara Ahli hendaklah mengambil langkah yang perlu untuk mencegah dan menyekat tindakan yang menghalang pelaksanaan penyiasatan. Ia hendaklah memastikan secara khususnya bahawa orang yang disyaki melakukan kesalahan penghilangan secara paksa tidak mempengaruhi perkembangan sesuatu penyiasatan dengan memberi tekanan atau mengugut atau tindakan balas terhadap pengadu, saksi, saudara orang yang dihilangkan atau peguam bela mereka, atau kepada orang yang menyertai penyiasatan.

Perkara 13

1. Bagi tujuan ekstradisi antara Negara-Negara Ahli, kesalahan penghilangan secara paksa tidak boleh dianggap sebagai kesalahan politik atau kesalahan yang berkaitan dengan kesalahan politik atau kesalahan yang dicetuskan oleh motif politik. Oleh itu, permintaan untuk ekstradisi berdasarkan kesalahan sedemikian tidak boleh ditolak atas alasan ini sahaja.

2. Kesalahan penghilangan secara paksa hendaklah disifatkan termasuk kesalahan boleh ekstradisi dalam mana-mana triti ekstradisi yang sedia ada antara Negara-Negara Ahli sebelum Konvensyen ini berkuat kuasa.

3. Negara-Negara Ahli mengaku janji untuk memasukkan kesalahan penghilangan secara paksa sebagai kesalahan boleh ekstradisi dalam mana-mana triti ekstradisi yang, kemudiannya akan disempurnakan antara mereka.

4. Jika Negara Ahli yang menjadikan ekstradisi tertakluk kepada kewujudan suatu triti menerima permintaan bagi ekstradisi daripada Negara Ahli lain yang tidak mempunyai triti ekstradisi dengannya, maka Negara Ahli itu boleh menganggap Konvensyen ini sebagai asas undang-undang yang diperlukan bagi ekstradisi berhubung dengan kesalahan penghilangan secara paksa.

5. Negara-Negara Ahli yang tidak menjadikan ekstradisi tertakluk kepada kewujudan triti hendaklah mengakui kesalahan penghilangan secara paksa sebagai kesalahan boleh ekstradisi antara mereka.

6. Ekstradisi hendaklah, dalam semua kes, tertakluk kepada syarat yang diperuntukkan oleh undang-undang Negara Ahli yang dikemukakan permintaan atau oleh triti ekstradisi yang terpakai, termasuk, secara khususnya, syarat yang berkaitan dengan keperluan penalti minimum bagi ekstradisi dan alasan, yang membolehkan Negara Ahli yang dikemukakan permintaan menolak ekstradisi atau menjadikannya tertakluk kepada syarat tertentu.

7. Tidak ada apa-apa pun dalam Konvensyen ini boleh ditafsirkan sebagai mengenakan obligasi untuk mengekstradisi jika Negara Ahli yang dikemukakan permintaan mempunyai alasan yang kukuh untuk mempercayai bahawa permintaan telah dibuat untuk tujuan mendakwa atau menghukum seseorang atas sebab jantina, bangsa, agama, kewarganegaraan, asal etnik, fahaman politik atau keahliannya dalam kumpulan sosial tertentu, atau pematuhan dengan permintaan itu akan menyebabkan kemudaratan kepada orang itu atas mana-mana sebab ini.

Perkara 14

1. Negara-Negara Ahli hendaklah membantu satu sama lain dalam bantuan undang-undang bersama secara maksimum berhubung dengan prosiding jenayah yang dimulakan berhubung dengan kesalahan penghilangan secara paksa, termasuk pembekalan semua bukti yang mereka ada, yang diperlukan untuk prosiding.

2. Bantuan perundangan bersama tersebut adalah tertakluk kepada syarat yang diperuntukkan oleh undang-undang domestik Negara Ahli yang dikemukakan permintaan atau oleh triti ekstradisi yang terpakai berkenaan dengan bantuan perundangan bersama,

termasuk, khususnya, syarat yang berhubungan dengan alasan bahawa Negara Ahli yang dikemukakan permintaan boleh menolak untuk memberikan bantuan perundangan bersama atau menjadikannya tertakluk kepada syarat.

Perkara 15

Negara-Negara Ahli hendaklah bekerjasama antara satu sama lain dan hendaklah saling memberi bantuan satu sama lain dengan tujuan untuk membantu mangsa penghilangan secara paksa, dan membantu dalam mencari, mengesan dan membebaskan orang yang dihilangkan dan, jika berlaku kematian, membantu dalam menggali keluar dan mengenal pasti dan mengembalikan jasad mereka.

Perkara 16

1. Tidak ada Negara Ahli yang akan mengusir, menghantar pulang secara paksa, menyerah atau mengekstradisi seseorang ke Negara lain jika terdapat alasan yang kukuh untuk mempercayai bahawa dia akan berada dalam bahaya untuk dikenakan penghilangan secara paksa.

2. Bagi tujuan menentukan sama ada terdapat apa-apa alasan, pihak berkuasa berwajib hendaklah mengambil kira semua pertimbangan yang berkaitan, termasuk, jika berkenaan, kewujudan pola pelanggaran hak asasi manusia yang tekak secara melampau, terang-terangan atau besar-besaran atau pelanggaran undang-undang kemanusiaan antarabangsa yang serius di Negara berkenaan.

Perkara 17

1. Tiada sesiapa yang akan ditahan dalam tahanan rahsia.

2. Tanpa menjejaskan obligasi antarabangsa lain bagi Negara Ahli berhubung dengan perampasan kebebasan, setiap Negara Ahli hendaklah, dalam perundangannya:

(a) Mewujudkan syarat yang perintah perampasan kebebasan boleh diberikan;

(b) Menyatakan pihak berkuasa yang diberi kuasa untuk mengarahkan perampasan kebebasan;

(c) Menjamin bahawa mana-mana orang yang dirampas kebebasan hanya boleh ditahan di tempat perampasan kebebasan yang diiktiraf dan diawasi secara rasmi;

(d) Menjamin bahawa mana-mana orang yang dirampas kebebasan hendaklah dibenarkan untuk berkomunikasi dengan dan dikunjungi oleh keluarganya, peguam atau mana-mana orang lain pilihannya, tertakluk hanya kepada syarat yang ditetapkan oleh

undang-undang, atau, jika dia adalah orang asing, dibenarkan untuk berkomunikasi dengan pihak berkuasa konsulatnya, selaras dengan undang-undang antarabangsa yang berkenaan;

(e) Menjamin akses oleh pihak berkuasa dan institusi berwajib dan sah di sisi undang-undang ke tempat orang dirampas kebebasan, jika perlu dengan kebenaran terlebih dahulu daripada pihak berkuasa kehakiman;

(f) Menjamin bahawa mana-mana orang yang dirampas kebebasan atau, dalam hal penghilangan secara paksa yang disyaki, kerana orang yang dirampas kebebasan tidak dapat melaksanakan hak ini, mana-mana orang yang mempunyai kepentingan yang sah, seperti saudara orang yang dirampas kebebasan, wakil atau peguam mereka, hendaklah, dalam semua keadaan, berhak untuk menyertai prosiding di mahkamah, supaya mahkamah boleh membuat keputusan tanpa berlengah-lengah atas kesahihan perampasan kebebasan dan mengarahkan pembebasan orang itu jika perampasan kebebasan itu tidak sah.

3. Setiap Negara Ahli hendaklah memberikan jaminan penyusunan dan penyelenggaraan satu atau lebih daftar dan/atau rekod rasmi terkini orang yang dirampas kebebasan, yang hendaklah disediakan dengan segera, atas permintaan, untuk mana-mana badan kehakiman atau pihak berkuasa atau institusi berwajib yang lain yang diberi kuasa untuk tujuan tersebut oleh undang-undang Negara Ahli yang berkenaan atau mana-mana instrumen undang-undang antarabangsa yang Negara berkenaan menjadi pihak kepadanya. Maklumat yang terkandung di dalamnya hendaklah termasuk, sekurang-kurangnya:

- (a) Mengenal pasti identiti orang yang dirampas kebebasan;
- (b) Tarikh, masa dan tempat orang yang dirampas kebebasan dan identiti pihak berkuasa yang merampas kebebasan seseorang;
- (c) Pihak berkuasa yang mengarahkan perampasan kebebasan dan alasan untuk perampasan kebebasan;
- (d) Pihak berkuasa yang bertanggungjawab menyelia perampasan kebebasan;
- (e) Tempat perampasan kebebasan, tarikh dan masa kemasukan ke tempat perampasan kebebasan dan pihak berkuasa yang bertanggungjawab bagi melaksanakan perampasan kebebasan;
- (f) Elemen yang berkaitan dengan keadaan kesihatan orang yang dirampas kebebasan;
- (g) Jika berlaku kematian semasa perampasan kebebasan, keadaan dan punca kematian dan destinasi jasad;

(h) Tarikh dan masa pelepasan atau pemindahan ke tempat tahanan lain, destinasi dan pihak yang bertanggungjawab bagi pemindahan tersebut.

Perkara 18

1. Tertakluk kepada perkara 19 dan 20, setiap Negara Ahli hendaklah menjamin kepada mana-mana orang yang mempunyai kepentingan yang sah dalam maklumat ini, seperti saudara orang yang dirampas kebebasan, wakil atau peguam mereka, akses kepada sekurang-kurangnya maklumat berikut:

- (a) Pihak berkuasa yang mengarahkan perampasan kebebasan;
- (b) Tarikh, masa dan tempat orang tersebut dirampas kebebasan dan dimasukkan ke tempat perampasan kebebasan;
- (c) Pihak berkuasa yang bertanggungjawab untuk menyelia perampasan kebebasan;
- (d) Tempat orang yang dirampas kebebasan, termasuk, jika pemindahan ke tempat perampasan kebebasan lain, destinasi dan pihak berkuasa yang bertanggungjawab untuk pemindahan tersebut;
- (e) Tarikh, masa dan tempat pelepasan;
- (f) Elemen yang berkaitan dengan keadaan kesihatan orang yang dilucutkan kebebasan;
- (g) Jika berlaku kematian semasa perampasan kebebasan, keadaan dan punca kematian dan destinasi jasad.

2. Langkah yang sewajarnya hendaklah diambil, jika perlu, untuk melindungi orang yang disebut dalam perenggan 1 perkara ini, serta orang yang mengambil bahagian dalam penyiasatan, daripada apa-apa penganiayaan, ugutan atau sekatan akibat daripada carian maklumat tentang orang yang dirampas kebebasan.

Perkara 19

1. Maklumat peribadi, termasuk data perubatan dan genetik, yang dikumpulkan dan/atau dihantar dalam rangka kerja carian orang yang dihilangkan tidak boleh digunakan atau disediakan untuk tujuan selain carian orang yang dihilangkan tanpa menjejaskan penggunaan maklumat tersebut dalam prosiding jenayah yang berkaitan dengan kesalahan penghilangan secara paksa atau pelaksanaan hak untuk mendapatkan reparasi.

2. Pengumpulan, pemrosesan, penggunaan dan penyimpanan maklumat peribadi, termasuk data perubatan dan genetik, tidak boleh melanggar atau mempunyai kesan melanggar hak asasi manusia, kebebasan asasi atau maruah manusia bagi seorang individu.

Perkara 20

1. Hanya apabila orang yang berada di bawah perlindungan undang-undang dan perampasan kebebasan tertakluk kepada kawalan kehakiman, boleh mengehadkan hak untuk maklumat yang disebut dalam perkara 18, mengikut keadaan tertentu, jika sangat perlu dan jika diperuntukkan oleh undang-undang, dan jika penghantaran maklumat akan menjejaskan privasi atau keselamatan orang itu, menghalang penyiasatan jenayah, atau atas sebab lain yang setara mengikut undang-undang, dan selaras dengan undang-undang antarabangsa yang terpakai dan dengan objektif Konvensyen ini. Dalam apa jua keadaan, tiada sekatan ke atas hak untuk maklumat yang disebut dalam perkara 18 yang boleh menjadi kelakuan yang ditakrifkan dalam perkara 2 atau melanggar perkara 17, perenggan 1.

2. Tanpa menjejaskan pertimbangan kesahan perampasan kebebasan seseorang, Negara-Negara Ahli hendaklah menjamin orang yang disebut dalam perkara 18, perenggan 1, hak untuk remedi kehakiman yang cepat dan berkesan sebagai cara untuk mendapatkan maklumat dengan segera yang disebut dalam perkara 18, perenggan 1. Hak terhadap remedi ini tidak boleh digantung atau dihadkan dalam apa jua keadaan.

Perkara 21

Setiap Negara Ahli hendaklah mengambil langkah yang perlu untuk memastikan bahawa orang yang dirampas kebebasan dibebaskan dengan cara yang membenarkan pengesahan yang boleh dipercayai bahawa mereka sebenarnya telah dibebaskan. Setiap Negara Ahli juga hendaklah mengambil langkah yang perlu untuk memastikan integriti fizikal orang tersebut dan keupayaan mereka untuk melaksanakan sepenuhnya hak mereka pada masa pelepasan, tanpa menjejaskan apa-apa obligasi yang orang tersebut mungkin tertakluk di bawah undang-undang negara.

Perkara 22

Tanpa menjejaskan perkara 6, setiap Negara Ahli hendaklah mengambil langkah yang perlu untuk mencegah dan mengenakan sekatan bagi perlakuan berikut:

(a) Melewatkan atau menghalang remedi yang disebut dalam perkara 17, perenggan 2(f), dan perkara 20, perenggan 2;

(b) Kegagalan untuk merekodkan perampasan kebebasan mana-mana orang, atau merekodkan apa-apa maklumat, yang pegawai bertanggungjawab untuk daftar rasmi tahu, atau sepatutnya diketahui, tidak tepat;

(c) Keengganan untuk memberikan maklumat tentang perampasan kebebasan seseorang, atau penyediaan maklumat yang tidak tepat, walaupun keperluan undang-undang untuk menyediakan maklumat tersebut telah dipenuhi.

Perkara 23

1. Setiap Negara Ahli hendaklah memastikan bahawa latihan anggota penguat kuasa undang-undang, anggota awam atau tentera, pegawai perubatan, pegawai awam dan orang lain yang mungkin terlibat dalam jagaan atau rawatan mana-mana orang yang dirampas kebebasan termasuk pendidikan yang diperlukan dan maklumat tentang peruntukan yang berkaitan Konvensyen ini, untuk:

(a) Mencegah pelibatan pegawai tersebut dalam penghilangan secara paksa;

(b) Menekankan kepentingan pencegahan dan penyiasatan berhubung dengan penghilangan secara paksa;

(c) Memastikan keperluan mendesak untuk menyelesaikan kes penghilangan secara paksa diiktiraf.

2. Setiap Negara Ahli hendaklah memastikan perintah atau arahan yang menetapkan, membenarkan atau menggalakkan penghilangan secara paksa adalah dilarang. Setiap Negara Ahli hendaklah memberikan jaminan bahawa seseorang yang enggan mematuhi arahan itu tidak akan dihukum.

3. Setiap Negara Ahli hendaklah mengambil langkah-langkah yang perlu untuk memastikan bahawa orang yang disebut dalam perenggan 1 perkara ini yang mempunyai sebab untuk mempercayai bahawa penghilangan secara paksa telah berlaku atau dirancang, melaporkan perkara itu kepada orang atasan mereka dan, jika perlu, kepada pihak berkuasa atau badan yang diberi kuasa untuk kajian semula atau remedi.

Perkara 24

1. Bagi tujuan Konvensyen ini, “mangsa” ertinya orang yang dihilangkan dan mana-mana individu yang telah mengalami kemudaratan akibat langsung daripada penghilangan secara paksa.

2. Setiap mangsa mempunyai hak untuk mengetahui kebenaran tentang keadaan penghilangan secara paksa, kemajuan dan hasil siasatan dan nasib orang yang dihilangkan. Setiap Negara Ahli hendaklah mengambil langkah-langkah sewajarnya dalam perkara ini.

3. Setiap Negara Ahli hendaklah mengambil semua langkah yang sesuai untuk mencari, mengesan dan melepaskan orang yang dihilangkan dan, jika berlaku kematian, untuk mencari, menghormati dan mengembalikan jasad mereka.

4. Setiap Negara Ahli hendaklah memastikan bahawa dalam sistem undang-undangnya, mangsa penghilangan secara paksa mempunyai hak untuk mendapatkan pampasan yang cepat, adil dan mencukupi.

5. Hak untuk mendapatkan reparasi yang disebut dalam perenggan 4 perkara ini merangkumi kerosakan material dan moral dan, jika perlu, bentuk reparasi lain seperti:

- (a) Restitusi;
- (b) Pemulihan;
- (c) Kepuasan, termasuk pemulihan maruah dan reputasi
- (d) Jaminan tiada pengulangan.

6. Tanpa menjejaskan obligasi untuk meneruskan penyiasatan sehingga nasib orang yang dihilangkan telah dipastikan, setiap Negara Ahli hendaklah mengambil langkah sewajarnya berkenaan dengan situasi undang-undang orang yang dihilangkan, yang nasibnya belum dipastikan dan nasib saudara mereka, dalam bidang seperti kebajikan sosial, kewangan, undang-undang keluarga dan hak harta.

7. Setiap Negara Ahli hendaklah menjamin hak untuk membentuk dan mengambil bahagian secara bebas dalam organisasi dan persatuan yang berkenaan dengan cubaan untuk mewujudkan keadaan penghilangan secara paksa dan nasib orang yang dihilangkan, dan membantu mangsa penghilangan secara paksa.

Perkara 25

1. Setiap Negara Ahli hendaklah mengambil langkah-langkah yang perlu untuk mencegah dan menghukum di bawah undang-undang jenayahnya:

(a) Penyingkiran salah kanak-kanak yang menjadi subjek penghilangan secara paksa, kanak-kanak yang bapa, ibu atau penjaga yang sah menjadi subjek penghilangan secara paksa atau kanak-kanak yang dilahirkan semasa penawanan seorang ibu yang menjadi subjek penghilangan secara paksa;

(b) Pemalsuan, penyembunyian atau pemusnahan dokumen yang membuktikan identiti sebenar kanak-kanak yang disebut dalam subperenggan (a) di atas.

2. Setiap Negara Ahli hendaklah mengambil langkah yang perlu untuk mencari dan mengenal pasti kanak-kanak yang disebut dalam perenggan 1 (a) perkara ini dan untuk mengembalikan mereka kepada keluarga asal mereka, mengikut prosedur undang-undang dan perjanjian antarabangsa yang terpakai.

3. Negara-Negara Ahli hendaklah membantu satu sama lain dalam mencari, mengenal pasti dan mengesan kanak-kanak yang disebut dalam perenggan 1 (a) perkara ini.

4. Memandangkan keperluan untuk melindungi kepentingan terbaik kanak-kanak yang disebut dalam perenggan 1 (a) perkara ini dan hak mereka untuk memelihara, atau mengembalikan semula, identiti mereka, termasuk kewarganegaraan, nama dan hubungan kekeluargaan mereka seperti yang diiktiraf oleh undang-undang, Negara-Negara Ahli yang mengiktiraf sistem pengambilan atau bentuk penempatan kanak-kanak yang lain hendaklah mempunyai prosedur undang-undang untuk mengkaji semula prosedur pengambilan atau penempatan, dan, jika sesuai, memansuhkan apa-apa pengambilan atau penempatan kanak-kanak yang berasal dari penghilangan secara paksa.

5. Dalam semua kes, dan khususnya dalam semua perkara yang berkaitan dengan perkara ini, kepentingan terbaik kanak-kanak hendaklah menjadi pertimbangan utama, dan kanak-kanak yang mampu membentuk pandangannya sendiri hendaklah mempunyai hak untuk menyatakan pandangan tersebut dengan bebas, pandangan kanak-kanak diberi pertimbangan yang sewajarnya mengikut umur dan kematangan kanak-kanak.

BAHAGIAN II

Perkara 26

1. Jawatankuasa Penghilangan Secara Paksa (kemudian daripada ini disebut sebagai “Jawatankuasa”) hendaklah ditubuhkan untuk menjalankan fungsi yang diperuntukkan di bawah Konvensyen ini. Jawatankuasa hendaklah terdiri daripada sepuluh orang pakar yang mempunyai akhlak yang tinggi dan kecekapan yang diiktiraf dalam bidang hak asasi manusia, yang akan berkhidmat dalam sifat peribadi mereka dan berdikari serta tidak berat sebelah. Ahli Jawatankuasa akan dipilih oleh Negara-Negara Ahli mengikut taburan geografi yang saksama. Perlu diambil kira tentang kegunaan penyertaan dalam kerja Jawatankuasa orang yang mempunyai pengalaman undang-undang yang berkaitan dan perwakilan jantina yang seimbang.

2. Ahli Jawatankuasa akan dipilih melalui undian rahsia daripada senarai orang yang dicalonkan oleh Negara-Negara Ahli daripada kalangan warganegara mereka, pada mesyuarat dwitahunan Negara-Negara Ahli yang diadakan oleh Setiausaha Agung

Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu bagi tujuan ini. Pada mesyuarat itu, yang baginya dua pertiga daripada Negara-Negara Ahli hendaklah membentuk suatu kuorum, orang yang dipilih untuk menganggotai Jawatankuasa hendaklah yang memperoleh bilangan undi terbanyak dan suatu undi majoriti yang mutlak daripada wakil Negara-Negara Ahli yang hadir dan mengundi.

3. Pilihan raya awal hendaklah diadakan tidak lewat daripada enam bulan selepas tarikh Konvensyen ini mula berkuat kuasa. Empat bulan sebelum tarikh setiap pilihan raya, Setiausaha Agung Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu hendaklah menghantar surat kepada Negara-Negara Ahli, menjemput mereka untuk mengemukakan pencalonan dalam tempoh tiga bulan. Setiausaha Agung akan menyediakan senarai semua orang yang dicalonkan mengikut susunan abjad, menunjukkan Negara Ahli yang telah mencalonkan setiap calon, dan hendaklah menyerahkan senarai ini kepada semua Negara Ahli.

4. Ahli Jawatankuasa akan dilantik selama empat tahun. Mereka layak untuk dipilih semula sekali lagi. Walau bagaimanapun, tempoh lima ahli yang dipilih dalam pilihan raya pertama akan tamat pada akhir tahun kedua; sejurus selepas pilihan raya pertama, nama lima ahli ini akan dipilih secara undian oleh pengerusi mesyuarat yang disebut dalam perenggan 2 perkara ini.

5. Jika seorang ahli Jawatankuasa meninggal dunia atau meletakkan jawatan atau atas apa-apa sebab lain dia tidak lagi boleh menjalankan tugas Jawatankuasanya, Negara Ahli yang mencalonkannya, mengikut kriteria yang ditetapkan dalam perenggan 1 perkara ini, hendaklah melantik ahli lain daripada warganegaranya sendiri untuk berkhidmat bagi penggalnya, tertakluk kepada kelulusan majoriti Negara-Negara Ahli. Kelulusan tersebut akan dianggap telah diperoleh melainkan separuh atau lebih Negara-Negara Ahli memberi maklum balas negatif dalam tempoh enam minggu selepas dimaklumkan oleh Setiausaha Agung Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu tentang cadangan pelantikan tersebut.

6. Jawatankuasa hendaklah mewujudkan kaedah prosedurnya sendiri.

7. Setiausaha Agung Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu hendaklah menyediakan Jawatankuasa dengan kaedah, kakitangan dan kemudahan yang diperlukan untuk pelaksanaan fungsinya yang berkesan. Setiausaha Agung Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu hendaklah memanggil mesyuarat awal Jawatankuasa.

8. Ahli Jawatankuasa berhak mendapat kemudahan, keistimewaan dan kekebalan ahli dalam misi untuk Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu seperti yang dibentangkan dalam bahagian yang berkaitan dalam Konvensyen tentang Keistimewaan dan Kekebalan Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu.

9. Setiap Negara Ahli hendaklah bekerjasama dengan Jawatankuasa dan membantu ahlinya dalam memenuhi mandat mereka, setakat mana fungsi Jawatankuasa yang diterima oleh Negara Ahli.

Perkara 27

Persidangan Negara-Negara Ahli akan berlangsung empat tahun lebih awal dan selewat-lewatnya enam tahun selepas Konvensyen ini mula berkuat kuasa untuk menilai fungsi Jawatankuasa dan untuk membuat keputusan, mengikut prosedur yang diterangkan dalam perkara 44, perenggan 2, sama ada sesuai untuk dipindahkan ke badan lain — tanpa mengecualikan apa-apa kemungkinan — pemantauan Konvensyen ini, selaras dengan fungsi yang ditakrifkan dalam perkara 28 hingga 36.

Perkara 28

1. Dalam rangka kerja kecekapan yang ditetapkan oleh Konvensyen ini, Jawatankuasa akan bekerjasama dengan semua organisasi, pejabat dan agensi khas dan dana Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu, dengan badan perjanjian yang ditubuhkan oleh instrumen antarabangsa, dengan prosedur khas Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu dan organisasi atau badan antara kerajaan serantau yang berkaitan, serta semua institusi Negara yang berkaitan, agensi atau pejabat yang berusaha ke arah perlindungan semua orang terhadap penghilangan secara paksa.

2. Dalam melaksanakan mandatnya, Jawatankuasa akan berunding dengan badan perjanjian lain yang ditubuhkan oleh instrumen hak asasi manusia antarabangsa yang berkaitan, khususnya Jawatankuasa Hak Asasi Manusia yang ditubuhkan oleh Waad Antarabangsa tentang Hak Sivik dan Hak Politik, dengan tujuan untuk memastikan kekonsistenan pemerhatian dan cadangan masing-masing.

Perkara 29

1. Setiap Negara Ahli hendaklah mengemukakan kepada Jawatankuasa, melalui Setiausaha Agung Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu, laporan tentang langkah yang diambil untuk melaksanakan obligasinya di bawah Konvensyen ini, dalam tempoh dua tahun selepas Konvensyen ini mula berkuat kuasa untuk Negara Ahli berkenaan.

2. Setiausaha Agung Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu hendaklah menyediakan laporan ini kepada semua Negara Ahli.

3. Setiap laporan hendaklah dipertimbangkan oleh Jawatankuasa, yang akan mengeluarkan apa-apa ulasan, pemerhatian atau cadangan yang difikirkan sesuai. Ulasan, pemerhatian atau cadangan hendaklah disampaikan kepada Negara Ahli berkenaan, yang

boleh memberikan maklum balas kepada mereka, atas inisiatif sendiri atau atas permintaan Jawatankuasa.

4. Jawatankuasa juga boleh meminta Negara-Negara Ahli untuk memberikan maklumat tambahan tentang pelaksanaan Konvensyen ini.

Perkara 30

1. Permintaan supaya orang yang dihilangkan mesti dicari dan dijumpai boleh dikemukakan kepada Jawatankuasa, sebagai perkara yang mendesak, oleh saudara orang yang dihilangkan itu atau wakil undang-undang mereka, peguam mereka atau mana-mana orang yang diberi kuasa oleh mereka, serta oleh mana-mana orang lain yang mempunyai kepentingan yang sah.

2. Jika Jawatankuasa menganggap permintaan untuk tindakan segera dikemukakan menurut perenggan 1 perkara ini:

- (a) Tidak berasas secara nyata;
- (b) Tidak membentuk penyalahgunaan hak pengemukakan permintaan tersebut;
- (c) Telah dibentangkan dengan sewajarnya kepada badan berwibawa Negara Ahli berkenaan, seperti yang diberi kuasa untuk menjalankan siasatan, apabila kemungkinan tersebut wujud;
- (d) Tidak sesuai dengan peruntukan Konvensyen ini; dan
- (e) Perkara yang sama tidak diperiksa di bawah prosedur penyiasatan antarabangsa lain atau penyelesaian yang sama;

ia hendaklah meminta Negara Ahli berkenaan untuk memberikan maklumat tentang keadaan orang yang dicari, dalam had masa yang ditetapkan oleh Jawatankuasa.

3. Berdasarkan maklumat yang diberikan oleh Negara Ahli berkenaan mengikut perenggan 2 perkara ini, Jawatankuasa boleh menghantar cadangan kepada Negara Ahli, termasuk permintaan supaya Negara Ahli perlu mengambil semua langkah yang perlu, termasuk langkah interim, untuk mengesan dan melindungi orang yang berkenaan mengikut Konvensyen ini dan memaklumkan kepada Jawatankuasa, dalam tempoh masa yang ditetapkan, langkah yang diambil, dengan mengambil kira keadaan yang memerlukan tindakan segera. Jawatankuasa hendaklah memaklumkan orang yang mengemukakan permintaan tindakan segera terhadap cadangannya dan maklumat yang diberikan kepadanya oleh Negara apabila ia tersedia.

4. Jawatankuasa akan meneruskan usahanya untuk bekerjasama dengan Negara Ahli yang berkenaan selagi keadaan nasib orang yang dicari masih tidak dapat diselesaikan. Orang yang mengemukakan permintaan tersebut hendaklah diberitahu.

Perkara 31

1. Negara Ahli boleh pada masa meratifikasikan Konvensyen ini atau pada bila-bila masa selepas mengisytiharkan bahawa ia mengiktiraf kecekapan Jawatankuasa untuk menerima dan mempertimbangkan komunikasi daripada atau bagi pihak individu, tertakluk kepada bidang kuasanya yang mendakwa menjadi mangsa pelanggaran oleh Negara Ahli akan peruntukan Konvensyen ini. Jawatankuasa tidak boleh mengakui apa-apa komunikasi berkaitan Negara Ahli yang belum membuat pengisytiharan tersebut.

2. Jawatankuasa hendaklah mempertimbangkan komunikasi yang tidak boleh diterima, iaitu:

- (a) Komunikasi tanpa nama;
- (b) Komunikasi ini merupakan penyalahgunaan hak penyerahan komunikasi tersebut atau tidak sesuai dengan peruntukan Konvensyen ini;
- (c) Perkara yang sama sedang diperiksa di bawah prosedur lain penyiasatan antarabangsa atau penyelesaian yang sama; atau jika
- (d) Semua remedi domestik sedia ada yang berkesan belum habis digunakan. Peraturan ini tidak terpakai jika penggunaan remedi berpanjangan secara tidak munasabah.

3. Jika Jawatankuasa menganggap bahawa komunikasi tersebut memenuhi keperluan yang dinyatakan dalam perenggan 2 perkara ini, mereka hendaklah menghantar komunikasi kepada Negara Ahli berkenaan, meminta Negara itu memberikan pemerhatian dan ulasan dalam had masa yang ditetapkan oleh Jawatankuasa.

4. Pada bila-bila masa selepas penerimaan komunikasi dan sebelum penentuan berkenaan dengan merit dicapai, Jawatankuasa boleh menghantar kepada Negara Ahli berkenaan, untuk pertimbangannya dengan kadar segera, suatu permintaan supaya Negara Ahli mengambil apa-apa tindakan interim sebagaimana yang perlu bagi mengelakkan kemungkinan terjadinya kerosakan nama baik yang tidak dapat dipulihkan kepada mangsa-mangsa pelanggaran yang dikatakan itu. Jika Jawatankuasa menggunakan budi bicaranya, tindakan ini tidak menunjukkan penentuan tentang kebolehterimaan atau tentang merit komunikasi itu.

5. Jawatankuasa akan mengadakan mesyuarat tertutup apabila memeriksa komunikasi di bawah perkara ini dan memaklumkan kepada penulis komunikasi jawapan

yang disediakan oleh Negara Ahli berkenaan. Apabila Jawatankuasa memutuskan untuk memuktamadkan prosedur, mereka akan menyampaikan pandangannya kepada Negara Ahli dan kepada penulis komunikasi.

Perkara 32

Negara Ahli bagi Konvensyen ini boleh pada bila-bila masa mengisytiharkan bahawa ia mengiktiraf kecekapan Jawatankuasa untuk menerima dan mempertimbangkan komunikasi apabila, sebuah Negara Ahli mendakwa bahawa Negara Ahli yang lain tidak memenuhi kewajipannya di bawah Konvensyen ini. Jawatankuasa ini tidak boleh menerima komunikasi tentang Negara Ahli yang belum membuat pengisytiharan sedemikian, mahupun komunikasi daripada Negara Ahli yang belum membuat pengisytiharan sedemikian.

Perkara 33

1. Jika Jawatankuasa menerima maklumat yang boleh dipercayai yang menunjukkan bahawa Negara Ahli secara serius melanggar peruntukan Konvensyen ini, mereka boleh, selepas berunding dengan Negara Ahli yang berkenaan, meminta satu atau lebih ahlinya untuk melakukan lawatan dan melaporkannya semula tanpa berlengah-lengah.

2. Jawatankuasa hendaklah memaklumkan Negara Ahli yang berkenaan, secara bertulis, tentang hasratnya untuk menganjurkan lawatan, menunjukkan komposisi perwakilan dan tujuan lawatan tersebut. Negara Ahli hendaklah memberikan maklum balas kepada Jawatankuasa dalam masa yang munasabah.

3. Atas permintaan yang dikemukakan oleh Negara Ahli, Jawatankuasa boleh memutuskan untuk menangguhkan atau membatalkan lawatannya.

4. Jika Negara Ahli bersetuju untuk lawatan itu, Jawatankuasa dan Negara Ahli yang berkenaan hendaklah bekerjasama untuk menentukan modus lawatan tersebut dan Negara Ahli hendaklah menyediakan semua kemudahan yang diperlukan kepada Jawatankuasa untuk menyelesaikan lawatan tersebut dengan jayanya.

5. Berikutan lawatannya, Jawatankuasa akan berkomunikasi dengan Negara Ahli tentang pemerhatian dan cadangannya.

Perkara 34

Jika Jawatankuasa menerima maklumat yang ternyata padanya mengandungi petunjuk yang berasas yang penghilangan secara paksa diamalkan secara meluas atau sistematik di wilayah di bawah bidang kuasa Negara Ahli, mereka boleh, selepas mendapat

maklumat daripada Negara Ahli berkenaan semua maklumat yang berkaitan tentang keadaan itu, segera membawa perkara itu kepada perhatian Perhimpunan Agung Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu, melalui Setiausaha Agung Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu.

Perkara 35

1. Jawatankuasa hendaklah mempunyai kecekapan semata-mata berkenaan dengan penghilangan secara paksa yang bermula selepas Konvensyen ini mula berkuat kuasa.

2. Jika sebuah Negara menjadi ahli bagi Konvensyen ini selepas ia mula berkuat kuasa, obligasi Negara tersebut terhadap Jawatankuasa hanya akan dikaitkan dengan penghilangan secara paksa yang bermula selepas Konvensyen ini mula berkuat kuasa untuk Negara berkenaan.

Perkara 36

1. Jawatankuasa hendaklah mengemukakan suatu laporan tahunan tentang aktivitinya di bawah Konvensyen ini kepada Negara-Negara Ahli dan kepada Perhimpunan Agung Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu.

2. Sebelum pemerhatian ke atas Negara Ahli diterbitkan dalam laporan tahunan, Negara Ahli yang berkenaan hendaklah dimaklumkan terlebih dahulu dan hendaklah diberi masa yang sewajarnya untuk memberikan maklum balas. Negara Ahli ini boleh meminta penerbitan ulasan atau pemerhatiannya dalam laporan tersebut.

BAHAGIAN III

Perkara 37

Tiada apa-apa jua dalam Konvensyen ini boleh menjejaskan mana-mana peruntukan yang lebih kondusif terhadap perlindungan semua orang daripada penghilangan secara paksa dan yang mungkin terkandung dalam:

- (a) Undang-undang Negara Ahli;
- (b) Undang-undang antarabangsa yang berkuat kuasa untuk Negara tersebut.

Perkara 38

1. Konvensyen ini dibuka untuk penandatanganan oleh semua Negara Anggota Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu.

2. Konvensyen ini tertakluk kepada ratifikasi oleh semua Negara Anggota Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu. Instrumen ratifikasi hendaklah disimpan dengan Setiausaha Agung Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu.

3. Konvensyen ini dibuka untuk kesertaan oleh Negara Anggota Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu. Kesertaan akan berkuat kuasa melalui penyimpanan instrumen kesertaan dengan Setiausaha Agung.

Perkara 39

1. Konvensyen ini akan mula berkuat kuasa pada hari ketiga belas selepas tarikh penyimpanan instrumen ratifikasi atau instrumen kesertaan yang kedua puluh dengan Setiausaha Agung Pertubuhan Bangsa-Bangsa.

2. Bagi setiap Negara yang meratifikasikan atau menyetujui Konvensyen ini selepas penyimpanan instrumen ratifikasi atau instrumen kesertaan yang kedua puluh, Konvensyen ini akan mula berkuat kuasa pada hari ketiga belas selepas tarikh penyimpanan instrumen ratifikasi atau instrumen kesertaan Negara itu.

Perkara 40

Setiausaha Agung Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu hendaklah memaklumkan kepada semua Negara Anggota Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu dan semua Negara yang telah menandatangani atau menerima kepada Konvensyen ini seperti yang berikut:

- (a) Tandatangan, ratifikasi dan kesertaan di bawah perkara 38;
- (b) Tarikh Konvensyen ini mula berkuat kuasa di bawah perkara 39.

Perkara 41

Peruntukan Konvensyen ini hendaklah terpakai kepada semua bahagian Negara Persekutuan tanpa apa-apa pengecualian atau pengecualian.

Perkara 42

1. Apa-apa pertikaian antara dua atau lebih Negara Ahli tentang pentafsiran atau pemakaian Konvensyen ini yang tidak boleh diselesaikan melalui rundingan atau melalui prosedur yang diperuntukkan secara nyata dalam Konvensyen ini hendaklah, atas permintaan salah satu daripada mereka, dikemukakan kepada timbang tara. Jika dalam masa enam bulan dari tarikh permintaan bagi timbang tara Negara-Negara Ahli itu tidak dapat bersetuju dengan penganjuran timbang tara itu, mana-mana satu daripada Negara

Ahli itu boleh merujuk pertikaian itu kepada Mahkamah Keadilan antarabangsa atas permintaan yang selaras dengan Statut Mahkamah.

2. Setiap Negara Ahli boleh, semasa menandatangani atau meratifikasikan Konvensyen ini atau menyetujuinya, mengisytiharkan bahawa ia tidak menganggap dirinya terikat dengan perenggan 1 perkara ini. Negara-Negara Ahli lain tidak akan terikat dengan perenggan itu berkenaan dengan mana-mana Negara Ahli yang telah membuat pengisytiharan tersebut.

3. Mana-mana Negara Ahli yang telah membuat pengisytiharan menurut perenggan 2 perkara ini, boleh pada bila-bila masa menarik balik pengisytiharan tersebut melalui pemberitahuan kepada Setiausaha Agung Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu.

Perkara 43

Konvensyen ini tidak menjejaskan peruntukan undang-undang kemanusiaan antarabangsa, termasuk obligasi Ahli Kontrak Tinggi bagi empat Konvensyen Geneva pada 12 Ogos 1949 dan dua Protokol Tambahan pada 8 Jun 1977, atau peluang yang ada bagi mana-mana Negara Ahli untuk memberi kuasa kepada Jawatankuasa Antarabangsa Palang Merah melawat tempat penahanan dalam keadaan yang tidak dilindungi oleh undang-undang kemanusiaan antarabangsa.

Perkara 44

1. Mana-mana Negara Ahli bagi Konvensyen ini boleh mencadangkan suatu pindaan dan memfailkannya dengan Setiausaha Agung Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu. Setiausaha Agung hendaklah selepas itu menyampaikan pindaan yang dicadangkan kepada Negara-Negara Ahli bagi Konvensyen ini dengan permintaan supaya mereka menyatakan sama ada mereka menyokong untuk mengadakan persidangan Negara-Negara Ahli bagi tujuan mempertimbangkan dan mengundi cadangan itu. Sekiranya dalam tempoh empat bulan dari tarikh penyampaian tersebut, sekurang-kurangnya satu pertiga daripada Negara-Negara Ahli menyokong persidangan sedemikian, Setiausaha Agung hendaklah mengadakan persidangan itu di bawah naungan Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu.

2. Apa-apa pindaan yang diterima pakai oleh majoriti dua pertiga daripada Negara-Negara Ahli yang hadir dan mengundi pada persidangan itu hendaklah dikemukakan oleh Setiausaha Agung Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu kepada semua Negara Ahli untuk penerimaan.

3. Pindaan yang diterima pakai menurut perenggan 1 perkara ini hendaklah mula berkuat kuasa apabila dua pertiga daripada Negara-Negara Ahli Konvensyen ini telah menerimanya mengikut proses perlembagaan masing-masing.

4. Apabila pindaan mula berkuat kuasa, pindaan itu hendaklah mengikat Negara-Negara Ahli yang menerimanya, Negara-Negara Ahli lain masih terikat dengan peruntukan Konvensyen ini dan mana-mana pindaan terdahulu yang telah diterimanya.

Perkara 45

1. Konvensyen ini, dengan teks terjemahannya dalam bahasa Arab, Mandarin, Inggeris, Perancis, Rusia dan Sepanyol adalah sama tulen, hendaklah disimpan dengan Setiausaha Agung Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu.

2. Setiausaha Agung Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu akan menghantar salinan Konvensyen ini yang telah disahkan kepada semua Negara yang disebut dalam perkara 38.

Saya dengan ini mengesahkan bahawa teks sebelum ini ialah salinan benar bagi Konvensyen Antarabangsa untuk Perlindungan Semua Orang daripada Penghilangan secara Paksa, yang diterima pakai oleh Perhimpunan Agung Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu pada 20 Disember 2006, dengan dokumen asalnya disimpan dengan Setiausaha Agung Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu.

Bagi pihak Setiausaha Agung,
Penasihat Undang-Undang
(Setiausaha Agung Bahagian
bagi Hal Ehwat Undang-Undang)

Nicolas Michel

Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu
New York, 18 Januari 2007